

hangok? Olvassuk le a tábláról! (d, m, p, cs, r). Mi a neve tehát az első hangképnek? (dé). Hát a másíknak? (mé). Vigyázatok csak! A segédhangot nem kell mindig a végére tenni, előre is lehet. Hogyan tudjuk könnyebben kiejteni a »m« hangot? Igy-e, hogy »mé« vagy pedig így, hogy »em«? Következő hangot is nézzük meg! Sth. Hogyan nevezhetjük ezeket a hangzókat, ha csak egy másik hangzóval együtt tudjuk könnyen kiejteni? (Mássalhangzók.) Hát ezeket, amelyeket magukban is könnyen ki tudunk ejteni? (Magánhangzók.) Most már azt is megmondhatjuk, hogy mikor tudjuk a mássalhangzót könnyen kimondani? Ha van mellette magánhangzó vagy nincs?

Gondolkodtatás: Miért nem tudtuk kimondani ezt a cifra szót, ami itt van a táblán? (Mert a mássalhangzók mellett nincs magánhangzó.) Most már, gyerekek, talán arra is meg tudtok felelni, hogy miféle hangokból áll ez a szó? (Magán- és mássalhangzókból.)

4. *Alkalmazás:* Felírok a táblára egy másik szót. (Zsófia.) Hát ez milyen hangokból áll? (u.az). Mondjátok ti is egy szót! Megtaláljuk-e ebben is a magán- és mássalhangzókat (Igen.)

Megerősítés: Lám, gyerekek, ebből a kis játékból milyen értékes dolgot tanultunk. Lehet ám még sokat tanulni, ha megfigyeljük a szavakat. Sok érdekesség van még ebben a szép magyar nyelvben. Hallani is fogtok még róla sokat.

Most pedig, gyerekek, ezt a rejtvényt, amit csináltunk, lemásolhatjátok a mindenes irkátokba és majd fel tessétek meg valakivel. Ugy rakassátok össze a hangzókat, hogy egy konyhakerti növénynek a neve jöjjön ki. De ne mondjátok ám meg előre, hogy paradicsom. Kiváncsi vagyok, hogy meg tudjátok-e fejteni.

Az anyai szív

Kóhalmi Julia.

Nem volt rossz fiu Bandi. Ugy, mint más gyerek, talán ő is szerette az édesanyját.

De, hát van-e valaki a világon, aki nem szeretné? Hisz áldott a szíve dobbanása... betegágyunk fölötti vörösasztása... aggódása... mosolygása... könnye hullása... Nincsen az egész világon párja az édesanyjának.

Bandi csókolgatta áldott két kezét és sokszor mondta

barátainak. Gyerekek, ha hiszitek, ha nem, ráhajtottam fejem az édesanyám kezére és rajta láttam a krisztusi sebeket, a szöghelyeket. Volt, aki elhitte, volt, aki nem. Én elhiszem... Hisz egy anya keresztutját, Kálvária-járását, csak maga az Isten ismeri. Van-e a világon édesanya, aki, mint Krisztus az Olajfák-hegyén, nem tárta kezét a magasságbeli felé, suttogva e szavakat: Ó, Atyám, muljék el tőlem e keserű pohár. Az édesanyák Krisztus Urunk földön maradt keresztthordozói.

Bandira büszke volt az édesanyja. Nem a világnak fennhéjázó büszkeségével, hanem olyan befelé sugárzó anyai büszkeséggel. Boldog és szép jövőt jósolt egyetlen fiacskájának, nem is számítva arra, hogy fia számítását keresztülhuzhatja. Ha az édesanyákon állana csak, nem volna boldogtalan, állásnélküli fiatalság e világon.

Bandi rossz társaságba keveredett. Szenvedélyes rabja lett az itálnak, mely mint a mágnes, úgy vonzotta magához, az erkölcs útjáról letért szerencsétlent.

A drága jó édesanya szive csordultig lett. Az ég felé tárta karjait és alázattal, majd követelőzve kérte Istent, muljék el a keserű pohár.

— Bandikám, — mondta könnyekkel küzdve a jó anya, — Bandikám, jójj, légy újra az én jó fiam. Ha egy csöppet is szereted ősz anyádat, jójj vissza hozzám. — Hullanak a jó utra visszaédesgető könnyek. A gyémántszemek reflekszéiben ott van a bánatos, megtört anyai szív minden keserve, fájdalma.

De Bandit az ördög vette hatalmába? Mint egy vadállat, mely áldozatát megtámadni készül, rohan az édesanya felé, kezét ütésre emelve.

Nem nézhetem a könnyeket, — támad durván, emberi mivoltából kivetkőzve az édesanyára, — nem nézhetem... nem nézhetem.

Felemelte kezét, arra, kinek annyi szépet és jót köszönhetett. De... a felemelt kéz lehanyatlott. Mitől? A bánatos anyai szentől, mely a fénytelen könnytengerben megriadt őzike szemekké változott.

Bandi, mint egy örült hagyta el az anyját. Évek jöttek, mentek és senki se tudott róla. Hová ment? Merre ment?

*

A szerető édesanyát, aki éjt nappallá tett, aki szivszorongva leste beteg gyermekét, aki gügyögve mondogatta fiacskájának:

*Kis kacsóid összeléve szépen,
Imádkozzál édes gyermekem,*

ez az édesanya napról-napra hervadtabbá, fehérebbé lett

a bánattól. Szintelen ajkát gyakran hagyták el a fájó, szívet nyugtalanító, gyötrő szavak:

— Fáj, hogy bucsu nélkül ment el. Fáj, hogy életjelt sem ad magáról. De legjobban fáj, hogy a legjobbnak gondolt fiamban csalódnom kellett. Hová mehetett? Merre mehetett? Él-e még, s ha él, van-e betevő falatja, ruhája? Ó, mikor szünsz meg, anyai sziv, gyermekeidért aggódni? Majd így vigasztalta magát. Érzem, tudom, hogy ő hazatér, ő még visszajő. Hazatér, mint a tékozló fiu. Hazatér, visszajő, mint az eltévedt bárány, mely már kereste, de még nem tudta megtalálni azt az utat, mely a nélkülönözhetetlenekhez vezet. Vajjon megbánta már a bűnét?

Meg... drága jó édesanya. Nyugodj meg, megbánta a tettét százszor, ezerszer. Megbűnhődött érte. Bűnhődik most is, megbüntette saját magát azzal, hogy nem hallja szerető, vigasztaló szavaidat, mely erőt csepegtet a csüggedő gyermeki szivbe. Mely széppé, boldoggá teszi a gyermekek életét e földön.

Telt, mult az idő. A fiu csak nem adott életjelt magáról. A szegény édesanyát pedig csak a remény táplálta már, hogy eltévedt bárányát még látni fogja. Látni, mert hazatér, visszajön.

*

A jövő kedden, — hirdette a páter vasárnap a templomban, — egy fiatal, Istentől megáldott szónoki tehetségű páter fog missziót tartani. Jöjjenek minél nagyobb számmal, hogy e lelki fürdőt minél többen élvezhessük.

Özönlik a nép a ferenciek templomába. A sokaság között ott halad a betegszivü, betegtestü édesanya is. Csendes megnyugvással mozognak ajkai. Uram, legyen meg a Te szent akaratod...

A templomban néma csend uralkodik. Száz meg száz szem lesi a prédikációsészék kicsi ajtaját. Ki lehet e magas, karcsu, bánatosarcu szerzetes? Senki sem ismer rá?

De igen... valaki ráismert! Ráismert az anyai sziv, mely megsejtette, hogy e páter nem lehet más, mint az ő elveszett fia, aki hazatért, visszajött.

A páter végighordozza sok szenvedést eláruló jóságos tekintetét a hiveken és kezdi hirdetni Isten ígéit. Majd reszkető, remegő hangon beszél a szülői szeretetről. — Szeressétek, imádjátok a drága jó édesanyát, mert nincs, ó, nincs a föld kerekiségén párja az édesanyának. — A páter hangja lázasan harsog és a hívők a páter orcáján permetező könnycseppben Isten ujját látják. Lázas izgatottsággal lesik minden szavát. Midőn az »Amen« elhangzik, a hívők ámuló tekintettel nézik az üres szószéket. De szivük,

Lelkük egy ütemre zengi: »Nincs, ó, nincs a földkerekségén párja a jó édesanyának.«

A drága jó édesanyát boldog érzés remegteti meg. Halvány arca kigyul, az öröm rózsái jelennek meg rajta. Fejét a fájdalmas Szüz felé fordítja és mosolygó ajakkal sugja: »Az anyai szív nem csal. Hazatért, visszajött.«

A meggyötört, lelkileg összetört, fájdalmaktól csordultig levő anyai szív, nem bírta elviselni a viszontlátás fájdalmas örömét, »meghasadt«.

Sirja felett ott virraszt az anyai szeretet olthatatlan fénnel ragyogó csillaga, mely az anyai szív soha meg nem szűnő szeretetét hirdeti.

Gondolatok a vakációra

Gyermekkoromban a Kárpátok, a háromszéki határhegyek úgy vonzottak, csalogattak magukhoz, mint a felhőket; és ha keblükre édesgethettek, ezer dallal, ezer káprázatos képpel oda is láncoltak, kora hajnaltól késő estig. Csak most tudom megérteni és értékelni igazában azokat a szép napokat. Csak most érzem igazán, százsorosan, amit akkor éreztem... Mentem fel a hegyre, a tetőre, oda, ahol a fenyők az eget karcolják fejükkal s a napfényben égnek, mint öröktűz a templomban. Kigomboltam az ingemet, fel-feldobtam a kalapomat a levegőbe, majd a feketeigó kurjantásait utánozva, törhegyes kavicsokon ugrottam, mint a zerge, mezitelen lábbal. Sokszor ki-ki serkedt a vér a kavics nyomán s minden lépésem után lecsöppent piros vérem a forró köre vagy az avarra... és mégsem fájt. Valami olyan érzésem volt, mint annak, akit hipnotizálnak, tér és idő nem volt többé számomra, ez az állapot lehetett az, amit »ihletnek« szoktak nevezni.

Tul voltam már a »Cserenyakon« is — a falumtól megszűzi, gyermeki számítással a mese szavai szerint »hét mérföldre és ott, ahol a madár se jár« — mégis csak a tetőn, a hegyek legmagasabb pontján, a »Kókorja pusztáján« állottam meg.

A hegyoldalban nagyon forró volt a levegő, itt a tetőn meg-megmozdul a fűszál, az árvalányhaj s alig észrevehető szellő suhan a fejemtől a talpamig, testem minden részén... Állok, mint egy szobor. Alattam hatalmas »felhőzeppelinek« és könnyű, majdnem átlátszó Taubék rohannak egymásnak, egymással szembe, egymás fölött vagy egymás után. Mind több és több repülőszörnyeteg. Mintha